

“Çok uzaklardan geliyoruz”

Hüseyin Ergün

Osmanoğullarının saltanatı 1839'da Tanzimat Fermanı'yla bitti. İrade-i seniyye, resmen ve alenen, Padişahın kendi fermanıyla sınırlandı. Bunun üzerinden tam 168 yıl geçti; hiç de az zaman değil. Tanzimat Fermanı'nı İslahat Fermanı (Reform Bildirisi) izledi. Bunun üzerinden de 151 yıl geçti. Sonra Birinci (1876)

ve İkinci Meşrutiyet (1908) ve nihayet tek partili (1923) ve çok partili (1946) Birinci Cumhuriyet. Birinci Cumhuriyet'in dışı kapalı ekonomisinden dışı açık bir ekonomiye geçiş (1985), Avrupa Birliği'ne tam üyelik başvurusu (1987), Gümrük Birliği (1996), AB ile tam üyelik müzakerelerinin başlaması (2005) vb.de diğer bazı kilometre taşlarını oluşturuyor. Bu uzun yol'da demokrasi eşğine Birinci Cumhuriyet içinde, 1990'larda varıldı. 90'larda üç tabu'nun –komünizm, Kürt sorunu ve siyasal dincilik- birincisi Sovyet Bloğunun yıkılmasıyla tehlike olmaktan çıktı, Yine 90'ların başında, Başbakan'ın (Demirel) ve Genel Kummay Başkanı'nın (Doğan Gürres) “Kürt” sözcüğünü kullanmalarını ikinci tabunun konuşulur olmasının yolunu açtı. Rejimin –diğer partiler içine yuvalanmış olan değil, bağımsız olan-siyasal dincilikle “elense”si 12 Mart rejimi sırasında başladı. 12 Mart 1971 cuntası, 1973 seçimlerine gidilirken, Adalet Partisi'ne gidecek oyların bir kısmını çeceleğini düşünerek, seçimlere girmesi için Erbakan'a garanti verdi. Böylece Milli Selamet Partisi kuruldu, seçimlere ve Meclis'e girdi. Sonuçta, dinci bir parti, CHP ile koalisyon yaparak ilk kez hükümete ortak oldu. MSP, daha sonra çeşitli Milliyetçi Cephe hükümetlerinde ortak olarak yer aldı. Nihayet, 1995 seçimlerinden Refah Partisi'nin birinci parti olarak çıkmasıyla, siyasal İslamcı Erbakan başbakan oldu. Böylelikle, tabuların legal yaşama kanışmasıyla, yavaş, yavaş demokrasi eşğini geçmeye başladık. Elbette eşği aşmak kolay olmadı: 1991'de SHP listesinden Meclise giren bazı Kürt milletvekilleri enselerinden tutulup içeri tıkıldı. 1995'te Türbanlı kadın milletvekiline yemin ettirilmedi. Ama artık birinci cumhuriyetin tabuların delinmeye başlamış-

tı. Bu süreçte, Kürt'e Kürt demek olağanlaştı; daha önce iktidardan küçük ortağı olabilmemiş olan şeriatçı partiler, önce büyük ortak oldular; sonra da 3 Kasım 2002 seçimleriyle Mecliste ezici bir çoğunluk elde ettiler ve tek başlarına hükümet kurdular. Dört buçuk yıldır da, iyi kötü, Cumhuriyet'in temel ilkeleriyle fazla ters düşmeden hükümet ediyorlar... Özetlersek, 70'lerden başlayarak, tabular Cumhuriyet tarafından içselleştirildi: Komünizm etkisizleştiği için dikkate alınır olmaktan çıktı. Siyasal Kürt hareketi yan legal hale geldi. Dinci parti de Meclisi ve hükümeti ele geçirdi. Ama Cumhuriyet yıkılmadı. Tam tersine kuruluşunda zatlaşığı akımlar ve kitlelerle beraber-onları değiştirmeye zorlayarak ve kendisi de değişerek- yaşama gücünde olduğunu gösterdi.. 11nci Cumhurbaşkanı 15 Nisan – 15 Mayıs 2007 arasında seçilecekti. Bu, AKP'nin kendinden bir kişiyi oraya getirmek inadı yüzünden gerçekleşemedi. Anayasa Mahkemesi seçim için toplantı yetersayısının 367 olduğuna karar verdi. Sonuçta bu sayı bulunamadı ve Cumhurbaşkanlığı seçimi, milletvekili genel seçiminin sonrasına kaldı. İlk on cumhurbaşkanı Birinci Cumhuriyet'in Cumhurbaşkanları idiler. İlk ikisi, Atatürk ve İnönü tek partili dönemde seçildiler. Celal Bayar, Turgut Özal, Süleyman Demirel ve Ahmet Necdet Sezer'i çok partili dönemde Meclis'te çoğunluğu elinde bulunduran parti veya partiler özgür irade ile seçtiler. Kenan Evren 1982 anayasa oylamasının bir ögesi olarak halk tarafından, Cemal Gürsel, Cevdet Sunay ve Fahri Korutürk ise Meclis iradesi zorlanarak seçildi. Bu kez İkinci Cumhuriyet'in Cumhurbaşkanı seçilecekti. Kim seçilirse seçilsin, seçim sonucunu AKP milletvekillerinin oyları belirleyecekti. Bu oylar, kuruluştan beri, Cumhuriyetin karşısındaki başlıca üç akımdan birini temsil eden bir partinin milletvekillerinin oyları olacağı için Birinci Cumhuriyet, İkinci Cumhuriyet olarak yoluna devam edecekti. Bu olamadı.

Bununla, siyasetin tabiileşmesinin önü bir kez daha kesilmiş oldu. Dinci sağın Cumhuriyetle uzlaşmaz çelişkisi bir al-ver ilişkisine dönüşmedi. Dinci sağın hedefinin, Cumhuriyeti yıkmak ve/veya kökten başkalaştırmak olduğunu düşünen çevreler bunu, bildiğimiz şekilde, engellediler. Dinci sağa, Cumhuriyet içinde ancak kısıtlı bir legalite uygun bulundu. Birinci

Cumhuriyetin kurucusu ve kollayıcısı kadrolar, iktidardaki dinci sağı halen Cumhuriyetin amansız muhalifi olarak kabul ettiklerini ve “No Pasaran, Geçit Yok” dediklerini net olarak ortaya koydular. Bir başka deyişle, uzlaşmaz çelişki, rekabet içinde bir arada yaşama çelişkisine dönüşemedi. Seçmen oyuna dayanarak iktidara gelmenin bir sınırı olduğu gösterildi. Öyle olmasaydı, Abdullah Gül Cumhurbaşkanı seçilmiş olsaydı, bu, rejimin temel niteliklerinin değiştirilmesi yönünde nihai kaleyi elde etmek mi olacaktı? Yoksa birinci Cumhuriyetçi akımlarla ikinci Cumhuriyetçi akımların rekabet içinde bir arada yaşadıkları bir dönemi mi başlatacaktı? Kesin bir yanıt verilemez. Ama 1973'teki CHP-MSP koalisyonundan beri, siyasal İslamcıların iktidardan küçük ortağı, büyük ortağı ve tam sahibi olması dolayısıyla, tarafların birbirlerine epey elense çektikleri, birbirleriyle epey görmüş geçirmişlikleri olduğu dikkate alınırsa ikinci olasılığın hiç de yabana atılmaması gerektiği düşünülebilir. Ne yazık ki, mutlak iktidardan resmen sınırlanmaya başlamasının üzerinden geçen 168 yılda, dünkü amansız düşmanların bugün başı içinde bir arada yanışma, kaba güçleri üzerinden değil, ulus ve dünya önünde tezleri üzerinden hesaplaşma noktasına gelip gelmediklerini yine test edemiyoruz.

Önümüzdeki süreç, rejimin -demokratikleşme bakımından- normalleşmesinin önemli adımlarından biri olarak değerlendirilebilmesi, yine tarafların kabiliyetine kalmış bulunuyor. Burada, sorumlulukta büyük pay, önümüzdeki seçimin birinci partisi olacağı beklenen AKP'ye düşüyor. Son deneyimin ardından, AKP'nin yönetici kadrolarının, bilek bükmenin, demokratik gelişme bakımından, bir felakete değilse bile, çok önemli bir gerilemeye yol açacağına bilinciyle davranabilmelerini ummak fazla bir iyimserlik midir?

Nazım Hikmet'in Kablettarih (tarih öncesi) adlı şiirinden:

Çok uzaklardan geliyoruz

Çok uzaklardan...

.....

.....

Ve bizden sonra gelenler

Demir parmaklıklardan değil,

Asma babçelerinden seyredecek

Babar sabablarını, yaz akşamlarını... ■

Avrupa Birliği'nin Ellinci Yılı

Ellinci yılı kutlama heyecanı, temel olarak gelecekte duyulan korkudan kaynaklanmaktadır. Osmanlı İmparatorluğu'nda, İstanbul'un fethini kutlamak, ancak gerileme döneminde akıllara gelmiştir. Çok benzer bir biçimde, AB bütünleşmesinin ne kadar önemli, ne kadar yararlı bir oluşum olduğunun kutlanması fikri de, gelecek belirsizliklerle dolu olduğu bir dönemde AB'nin aklına gelmektedir.

Yazı: Emre Gönen

Aslına bakılırsa, bu yıl kutladığımız ellinci yıldönümü, Roma Antlaşmalarının imzalandığı 1957 yılına atıf yapıyor. Oysa daha 1950 yılından itibaren, Fransa Dışişleri Bakanı Robert Schuman ve Planlama Teşkilatı Başkanı Jean Monnet tarafından hazırlanan plan, Avrupa bütünleşmesinin temel ilkelerini serdeden bir yapıyı oluşturmuştu. Bugün ise, daha ikincil bir tarihi öneme sahip Roma Antlaşmalarının ellinci yıldönümünü kutlama çabası içinde olan bir Avrupa Birliği görmekteyiz.

AB'nin faydaları

Gerçek anlamda bir jübile yapılmak istenseydi, muhtemelen daha sevimli bir “ellinci yıl logosu” bulunabilirdi diye düşünülebilir. Yapılan bütün kutlamalarda da, “zorlama” bir hava ol-

gibi ülkeler bile bu toplum modeli ile bütünleşmek istemektedir. Son derece başarılı olan bu toplum modelinin bugün, başarısının kurbanı olmak üzere olduğu da diğer bir gerçektir.

50.yıl heyecanı

Altı kurucu üye ülke için hazırlanmış olan sistem, temel yapıyı değiştirmeyen kimi kozmetik iyileştirmeler ile bugün, 27 ülkeyi kapsamakta, muhtemel bir genişleme sonucu otuz aşkın ülkeyi kucaklaması beklenmektedir. Oysa, ciddi bir reform ihtiyacı ve bir siyasal iradenin oluşması gereklidir. Bunun ötesinde, elde edilen ve çok “memnun” olunan bu yaşam düzeyini kaybetmek istemeyen AB kamuoyunda, “kor-ku” politikası prim yapabilmektedir. Bu politika ile, sıklıkla AB'nin sınırlarının nereden geçeceği sorulmaktadır. Oysa

duğu görüşü, genelde herkesin paylaştığı bir görüş oldu. Hatta AB yetkililerinin imdadına medya mensupları yetişti ve “AB'nin getirmiş olduğu 50 önemli fayda” adlı bir liste, anglo-sakson basınında yer aldı. Bundan esinlenen yeni üye ülke Romanya'nın da medya mensupları geri kalmadı, kendilerine göre bir “AB'nin faydaları” listesi çıkardılar. Bu listede en çarpıcı fayda, “Bir daha Komünistlerin iktidara gelmemesi” gibi, Romenler için muhtemelen yaşamsal bir unsuru da içermekteydi.

İşin mizah boyutundan uzaklaşırsak, hiç şüphesiz ki AB oluşumu, kendi halklarına tarihte yaşanmamış bir istikrar, refah ve güvenlik ortamı sağladı. Bugün, Eurobarometre aracılığı ile yapılan kamuoyu yoklamalarında, AB yurttaşlarının yüzde sekseni, yaşamlarından “memnun” veya “çok memnun” görünüyorlar. Bu son derece önemli bir kazanımdır. Sadece Avrupa kıtasında değil, bunun muhtemelen dışında olduğu düşünülen Azerbaycan gibi, ya da kesinlikle dışında olan Fas Krallığı

solunması gereken asıl soru, AB'nin sınırları her nereden geçerse geçsin, bu sınırların ötesine refah, hukukun üstünlüğü, demokrasi ve istikrar gibi kavramların nasıl taşınacağı olmalıdır.

Ellinci yılı kutlama heyecanı, temel olarak gelecekte duyulan korkudan kaynaklanmaktadır. Osmanlı İmparatorluğu'nda, İstanbul'un fethini kutlamak, ancak gerileme döneminde akıllara gelmiştir. Çok benzer bir biçimde, AB bütünleşmesinin ne kadar önemli, ne kadar yararlı bir oluşum olduğunun kutlanması fikri de, gelecek belirsizliklerle dolu olduğu bir dönemde AB'nin aklına gelmektedir. ■

Malûl demokraside malûl seçimler

Yazı: Cemil Okta

Türk demokrasinin eksiklik ve sakatlıkları, hemen her çevrenin paylaştığı bir tespit olmasına karşın, halen çok cılız düzeltmelerle varlığını sürdürebiliyor. Bu rejimin malûliyeti, başlangıcından beri yapısal bir malûliyet olarak hep vardı. Kökleri derinlerde bir dizi bunalımlardan oluşan sakatlıklar, her fırsatta bazen keskin bir biçimde, bazen de örtük olarak yüzeye vurmuştur. Aydınlanma yüzyılı'nın ünlü bir düşünürü, özgürlükçü düzenlerin tam da

bu özgürlükçü özelliklerinden dolayı yanlışlarını düzeltebilen düzenler olduğunu ifade eder. Türk kamu örgütlenmesi, yanlışlarını ve eksikliklerini adeta görmezden gelmek için programlanmış gibidir. Hiç değilse fiilî durumun doğurduğu sonuç budur. Kendisini açıkça ifade etmeyen, demokratik rejimin ve hukukun evrensel kurallarına karşı tutarsız ve ikiyüzlü örtük bir despotluk düzenini modernleşme ve demokrasi adı altında yaşatmaya imparatorluğun son dönemle-

rinden beri inatla gayret gösteriliyor. Tüm despotluk düzenlerinde olduğu gibi, Türk siyasal düzeni de mensuplarından hiçbir unsura güvence oluşturmuyor. Nitekim, hemen her unsurun bir diğerine karşı güvensizlik duygusu oldukça yaygındır. Bu yaygın huzursuzluk ve endişe iklimi temelsiz sayılmaz. Despot üslup, kamusal alanın her kesiminde gözlenebiliyor. Partiler, dernekler, sendikalar, üniversiteler, medya, cami ve tarikatlar, tabii en başta da yönetim birimleri yatay

ilişkiler çerçevesinde değil, genellikle dikey hiyerarşi çerçevesinde dolayısıyla buyurgan ve hükmedici ilişkilerle çalışırlar. Başka bir ifadeyle, resmî siyasal toplum da, sivil toplum da, katılımcılarının eşit haklara sahip olduğu bir zemini tanımlamaz; tek yönlü, yukarıdan aşağıya işleyen buyurganlık zeminini tanımlar. Türkiye, geleneksel unsurlarının biçimlendirdiği hiyerarşik ve ayrıcalıklar içeren toplumdun eşitçi, birey merkezli ve yatay ilişkilerle örülü bir toplum olmaya geçememiş; geçmemiştir. Var olduğu kadar bireyciliği anarşik bir bireycilik kimliğiyle temayüz eder. Birey, varlığını toplum içinde kanıtlayıcı, kendi disiplinini kendisi koyan, dolayısıyla sorumlu bir özne değildir. Daha çok fırsatçı, zulmetmek için bugünlüğüne zulme katlanan, diğer özneleri yok sayan, dolayısıyla kırıp dökülebilen; dışsal bir otorite ile karşılaştığı zaman da silikleşen, alabildiğine cılk, şekilsiz, omurgasız bir birey portresi çizer. Bu birey, vesayetçi anlayışa yatkındır; tam da pretoryen diye adlandırılan toplum biçiminin en temel simasıdır. Onu, korkularından, endişelerinden, "biz adam olmayız" ikliminden çekip alacak bir büyük kurtarıncının kanatları arasında melce bulmaya hazırdır. Korku ve endişelerinin yoğunluğu arttıkça, vesayetçi toplum üzerindeki hissedilebilirliği de artar.

Çok partili siyasal hayata geçildiği tarihten beri, dönem dönem karşılaşılan askerî müdahaleler, hep bu zeminin ürünü oldular; ve Türk demokrasinin sorunlarını çözmekten çok, sorun çözme imkânlarını budadılar; kamusal örgütlenmeyi, bireylerdeki zaten cılız olan sorumluluk anlayışını daha da köreltiltiler. Her askerî müdahale, Cumhuriyete vurulan bir darbe olmuştur. Cumhuriyet, siyasetten caminin ve kışanların tecrit edilmesi esasına göre kurulmuştu. Her ikisi de fırsat buldukça buyurgan üsluplarıyla ve topluma korku salarak, siyasete karıştırlar. Türk halkı, yurttaş sıfatıyla ülkesinin kaderine sahip olamadı. Bu bir

suçtur; bu, yasalara karşı bir suçtur; cumhuriyetin etik değerlerine karşı bir suçtur; tüm bunların ötesinde uygarlığa karşı bir suçtur.

Türkiye, özellikle son 12 Eylül darbesinden beri giderek sığlaşan, çölleşen, umutları sönen bir ülke manzarası sergiliyor. Üstelik bu süreç, artık Soğuk Savaş'ın hazır şablonları çerçevesinde siyasetin yapılamadığı, yaratıcılık gerektiren bir döneme rastladı. Bir bakıma, 12 Eylül rejiminin tüm sakıncalarını artıran bir sürece girildi. Dünya ve Türkiye'nin içinde bulunduğu bölge, derin ve köklü bir dönüşümü yaşamaya başladı. Yasakçıların yaptığı düzenlemelerle, Türkiye önüne gelen sorunları çözmeye çalışıyor. Doğal

“Türkiye, geleneksel unsurlarının biçimlendirdiği hiyerarşik ve ayrıcalıklar içeren toplumdun eşitçi, birey merkezli ve yatay ilişkilerle örülü bir toplum olmaya geçememiş; geçmemiştir.”

olarak zor, hem de çok zor oluyor. Nitekim, MÜSİAD'lı, TÜSİAD'lı tekelleri merkezlerin gayri meşru çıkar labirentlerinde “Türbana özgürlük!...” naraları altında bunalıtılan Türkiye, “Al ne halin varsa gör” anlayışıyla muhtıra yazarlarıyla, “Dindar cumhurbaşkanı isteriz”, “Babamın mezarını bir evliya yaptı” türü hezeyan geçirenlerin önüne atılma noktasına getirilmiştir. Ülkenin önüne konulan seçeneklere hep birlikte bir bakalım... Deniliyor ki, “Ya kırk katır; ya kırk satır...”. Türk seçmenler, işte böyle bir iklimde malûl demokrasilerinin bilmem kaçınıcı malûl seçimlerine gidiyorlar.

22 Temmuz 2007 seçimleri, tıpkı öncekiler gibi malûldür. Malûliyetleri nedeniyle Türk siyasal düzeninin önünü açmak bir yana, yeni sorunların başlangıcını oluşturmaya adaydır.

Malûldür; çünkü, demokrasinin ABC'si olan seçmen kütükleri bile sağlıklı ve yasalara uygun değildir. İktisadî hayatının neredeyse yarısının kayıtsız olduğu tescil edilmiş olan Türkiye'de, anlaşılıyor ki, seçmenlerin

de kaydı doğru dürüst tutulmamıştır. Bağımsızlığı ve yeterliliği uğrunda yüz elli yıldır uğraş verilen yargı sistemi-miz, ne yazık ki, seçmen kütüklerinin sahipliği konusunda sağlam teminatlar vermekten uzaktır.

Malûldür; çünkü, yüzde on gibi dünyada tek örnek oluşturan baraj sistemi kullanılarak seçmen temsil ettirilecektir. Son seçimlerde, yüzde eliliye yakın oranı temsil edilemedi; önümüzdeki seçimlerde de benzer sonuçlarla karşılaşılabilir.

Malûldür; çünkü, milletvekili adaylarını siyasi partilerin despot yönetici ve liderleri tek taraflı olarak belirlediler. Seçmen sıradan bir noter işlemi yapma konumundadır.

Malûldür; çünkü, seçimler, hep olageldiği gibi, seçmenlerle seçilenler arasında “toplumsal bir akit” özelliği taşımamaktadır. Bu seçimler, toplumsal bir akit ortaya koymayacak, sadece Boğaz burjuvazisiyle türbanlı burjuvazinin halkın bedeni üzerinde sü-lüklük yapmasını uzatacaktır. Tekelci medya da bu akit yokluğunu kuru, ipe sapa gelmez haber ve yorumları, Hacivat – Karagöz üslûplu tartışmalarıyla örtüleme işini üstlenecektir.

Malûldür; çünkü, siyasi partiler, faaliyetlerini düzenleyen yasal çerçevenin dar ve saçma kalıpları içinde hareket etmek zorundadırlar. Açık ittifak girişimleri yasaktır. Toplumsal örgütlerle ilişki kurmaları aşırı kısıtlanmıştır. Bu alandaki yasal düzenleme, siyasi partilerin toplumdun beslenmesini engellemekte, parti içi demokrasinin oluşmasını imkânsız hale getirmektedir.

Özetle Türkiye, göz göre göre kendisine karşı yalan söylemeyi, kendisine karşı haksızlık etmeyi sürdürüyor. ■

Bu yazının temel amacı doğru soruları sormak ve şu an önümüzde yaşananın gelişim eğilimlerine uyumlu çözümlenmeleri yapabilmek: Türkiye'nin özgün koşullarında internet fenomeni ne anlama geliyor ve bu bağlamda özellikle önümüzdeki yıllarda karşımıza çıkacak yeni iletişim ve kamuoyu oluşturma süreçleri neler olacak?

Yazan: A.Cem İlhan

Türkiye'nin internet ile imtihanı

Bilinmeyene duyulan tepki mi?

Bu gelişme karşısında, genel olarak, ülkemizde kamuoyunda üç tip olumsuz tepki gündem oluşturuyor halihazırda. Birincisi daha çok entelektüel çevreleri, özellikle Hrant Dink'in öldürülmesinden sonra, yakın zamanda etkisi altına alan endişeli bir "neler oluyor" hali...

İkinci bir tepki, ki bu çok daha ağırlıklı, siyaset ve kamu yönetimi dünyasından geliyor ve özü itibarı ile çok iyi bildiğimiz "memlekete internet gerekiyorsa en iyisini ben yaparım" refleksine dayanan yasadışı ve güvenlikçi tutum. Üçüncü tepki ise medya-tik bireyler ve şirketler cephesinden gelmekte. Artan sayıda kişi veya şirket bir yandan spekülasyon, çoğunlukla karalama amaçlı haber ve mail zincirlerine karşı hukuk yolu ile bir engelleme çabası içine girerken, sınırlı olanaklarla karşı bilgi akışını sağlamaya çalışıyorlar; Danone örneğinde olduğu gibi, yeterli olmadığı ya da gereğinden fazla zarar gördüklerinde, istisnai olarak konuyu yazılı basına kadar taşımak zorunda bile kalabiliyorlar. Bu çerçevede, çok uzak olmayan bir zaman diliminde, hukuki düzenleme zaruretini kendine dayanak yapan internet üzerinde "kamu" odaklı artan bir kontrol gayretinin, daha yoğun bir biçimde gündeme getirileceğini var-

Microsoft Türkiye tarafından Eylül 2006'da açıklanan verilere göre Türkiye, MSN messenger kullanımında 14,4 milyon kişi ile dünya üçüncüsü durumunda, 10,2 milyon adet de Türkiye kaynaklı hotmail adresi bulunuyor. Bir başka önemli gösterge blog kullanımı; 2005 yılında kurulan blogcu.com Alexa istatistiğine göre, Türkiye'nin en çok ziyaret edilen 12. web sitesi; burada 375.000 blogcu bulunuyor, yaklaşık 2.500.000 blog yazısı her ay milyonlarca kişi tarafından ziyaret ediliyor...2000'li yılların başında, daha İXIR'in şaşaalı reklam kampanyaları varken, henüz meşhur Şubat 2001 krizi kapımızı çalmamışken, kullanıcı rakamının ancak 2 milyon mertebesinde olduğunu hatırlayacak olursak,

saymak çok da kötümser bir yorum olmayacaktır. Ancak mevcut teknolojik gelişme süreciden birazcık anlayanlar daha rahat hak verecektir; bu yaklaşımın, Ankara hangi gayretin içine girerse girsin, bu saatten sonra bir çözüm olamayacağı da çok açık.

Gerçekte atılması gereken ilk adım son derece basit. Kamuoyuna öyle ya da böyle etki etmeye çalışan tüm kesimlerin, gelişen süreci görmezden gelip beyhude çabaların peşinde koşmayı bırakmaları, yaşananları olabildiğince nesnel tarif edip, geriye değil ileriye doğru uyumlu çözümlerin arayışlarını geliştirmeleri gerekiyor. Zira süreci, bu bana uymuyor diye geri döndürmeye çalışanların durumu, otomobille 100 km hızla giderken, geri vitese takanlardan veya el frenini çekenlerden farklı olmayacaktır. Bu noktada bilişim profesyonelleri kadar, belki de daha çok, iletişim profesyonellerine de görev düşüyor.

Internet'in Türk kullanıcılar nezdindeki çekim gücü nereden geliyor?

Türk insanı neden birden internete bu kadar yoğun bir ilgi gösteriyor sorusunun cevabına gelmeden önce, bu insanların kimler olduğuna bakmakta yarar var kuşkusuz. Buradan bulacağımız bazı ipuçları bu sorunun doğru cevabına nesnel bir yaklaşımı kolaylaştıracaktır...

MyNet tarafından yayınlanan "GFK İnternet Kullanıcı Profili Araştırmaları (2006-7)"na göre Türk İnternet kullanıcılarının % 53'i (bu rakam 2006 da % 51) 15- 24 yaş grubunda ve oranında erkek. % 72 oranında C1-C2 sosyo ekonomik grubundan ve ağırlıklı olarak lise ve orta öğretim düzeyindedir. Yine bu kişilerin yüzde 33'ü internet ile son 1-2 yıl içerisinde tanışmış; ortalama % 45'i günde bir veya daha fazla defa internete giriyor. Ayrıca 2005'den 2006'ya giden süreçte, ADSL kullanımının yaygınlaşması ve PC'lerin giderek erişilebilir fiyat ve taksitlerle satılmaya başlaması ile birlikte, kullanım mekanı olarak internet kafeler ve işyeri büyük bir hızla gerilerken

evde kullanım oranı artıyor (% 36'dan % 43'e geçiş).

Bu Türk internet kullanıcı bilgisini, örneğin AB verileri kıyasladığımızda ise, karşımıza oldukça çizgi dışı bir durum çıkıyor. Yukarıdaki satırlarda değindiğimiz olağanüstü yüksek artış bunlardan ilk görülen. Türkiye'de internet kullanımı son 4 yılda yüzde yüzlerin üstünde artış göstermiş durumda; iki yıl öncesinde % 11 mertebesinde bulunan internet penetrasyonu, 2006 itibarı ile % 21'e ulaşmış vaziyette ve besbelli ki yakın bir zaman içerisinde en azından Kuzey

ülkeleri (İsveç, Danimarka vs.) dışında kalan AB ülkelerini yakalayacak. Ancak asıl farklılık yukarıdaki üç veri seti ile ilgili. Birincisi AB'ye göre Türkiye'de internet kullanıcısı çok daha baskın bir biçimde genç ve bir bölümü bu yaş bağlamından kaynaklı olarak da çok daha düşük eğitilmiş. AB ülkelerinde ise toplam olarak internet kullanıcıları ağırlıklı olarak orta yaşlı ve üniversiteli. İkincisi yine Türkiye'nin gerçeklerini yansıtır biçimde Türk internet kullanıcıları gereğinden fazla "erkek". Sonuncu ayrıklık ise ağırlıklı sosyo ekonomik grup noktasında gündeme geliyor. AB ülkelerinde internet kullanımının ağırlık merkezi daha üst gelir grupları iken, bizde bunun ağırlık merkezi orta ve orta alt gelir grubu. Sanki Türk insanı "digital divide"i boşa çıkartmak istermişçesine, dışından etinden ayırıp internete koşuyor gibi bir durum söz konusu... Bunun neden böyle olduğuna gelince sanırım sorunun cevabı, genel olarak Türk insanın, teknoloji severliği veya chat yapmaya, pornografiye aşırı merakı gibi yüzeysel saptamalar-

la yetinmeyeceksek eğer, Türkiye'nin sosyal, politik ve ekonomik dinamiklerinde saklı. İki temel olgu bu süreci dinamize ediyor diye düşünüyorum. Birincisi, başta 2001 ekonomik krizinin tetikleme ve ardından gelen AB uyum yasalarının kolaylaştırıcı etkisi ile; orta sınıflardan başlayarak tüm topluma sirayet eden özünde radikal ve dışlayıcı bir siyasallaşma olgusu. Bunu ancak, salt militan, birebir siyasallaşma olarak algılamamakta yarar var; üniversite gençliğinde daha belirgin olarak ortaya çıkan bu militan tavırlar altında buzdüğünün sadece görününe kısmı. Bu siyasallaşma çok daha kapsayıcı, bir başka deyişle aşırı şüpheliğe bulanmış bir endişe ve abartılı bir özgüven sarkacında, bireylere-

rası ilişkilerden kimlik konularına, şirketlerden ürünlerinin güvenilirliğine, bildik siyasi konu başlıklarının ötesinde kendi dışımızdaki tüm konulara biçimlendiren bir motivasyon... Nitekim bu nedenle, özel bir değişiklik olmasa da, gazete satışları yükselen bir ivme gösteriyor, bu yüzden Türkiye'de kitap satılmaz yargısı tarihe ka-

rşıyor; yayıncılık artık bir hayli karlı bir meslek haline geliyor. İkinci önemli bir olgu ise, daha Özalp yıllardan başlayarak gelen, Türk toplumunun her kesimini derinden etkileyen, bir çok bakımdan fütursuz olarak değerlendirilebilecek, her koşulda kendini gösterme, dikkat çeker olma ve bununla bağlantılı olarak aşırı bir kendini ifade etme arzusudur. Nitekim halihazırda internet, Türk toplumu nezdinde televizyondan sonra kendini en küçük "utanma duygusu" olmadan, bütün fütursuzluğu ile "gösterebilmenin" aracı haline gelmiş durumda. Toplamda şöyle bir resim ortaya çıkıyor: Türk toplumu, kendi "mecra"sını internette bulmuş durumda; kendi "gerçek" yüzünü orada gösteriyor. Bir taraftan ulusal gündemin öncelikler sıralamasında hiç bir zaman yer bulmayan kendi yerel, özel ilgilerini paylaşma sunarken, diğer taraftan da toplum içerisinde başta cinsellik olmak üzere birey olarak sormaya cesaret edemediği ne varsa bütün açlığı ile burada onun peşine düşüyor. İnternetin açık mimarisi, Türkiye'nin her gün her köşe başında tanıklık ettiğimiz kendi özgün kaosu ile birleşince ortaya hem inanılmaz bir dinamizm hem de bir o kadar "tehlikeli" (!) bir alayım çıkıyor ve bütün bu süreç kitle iletişim araçları ve orada yer bulan toplumsal aktörlerin dışında paralel, hatta onların fevkinde bir yeni kamuoyu oluşumu anlamına geliyor.

Sosyal sorunları sosyal çözümlerle karşılamak

Türkiye'nin en zor yaptığı şey bu. Bunun yerine bugüne değin sıklıkla güvenlik odaklı çözümlerin arayışı içinde oldu. Gerekçesini, dışarıdan biri, Türkiye'yi iyi tanıdığı anlaşılan etkin bir Amerikalı, Baba George Bush'un Ulusal Güvenlik Başdanışmanı General Brent Scowcroft, köşe yazarı Cengiz Çandar'a son derece çarpıcı biçimde tarif etmiş aslında.

"Üç Türkiye var" diyor Scowcroft: "1. İstanbul. İş aleminin Türkiye'si. Paris ile, Londra ile aynı dalga boyunda bir şehrin temsil ettiği Türkiye;

2. Ankara, İdari merkez. Siyasi kararların alındığı yer. Bu, İstanbul'dan farklı bir Türkiye;

3. Üçüncü Türkiye. Değil 21. Yüzyıl'da yaşamak, 20. Yüzyıl'a bile gelememiş gibi gözükür Türkiye. Ve ardından ekliyor: "Böyle bir ülkenin nereye savrulacağı belli olmaz. Kayı verici yönlerde de gidebilir. O yüzden, Türkiye ile çok yakın ilişki geliştirmek zorundayız. Türkiye kendi haline bırakılmayacak kadar önemli ve değerli bir ülke bizim için..."

Aslında Türkiye'nin son 50 yılı olabildiğince yalın bir biçimde bundan güzel tarif edilemez. İçinde her şey var doğrusu. General Scowcroft, konumuzla bağlantılı olarak burada, dolaylı biçimde bu alternatif kamuoyunun kimler tarafından oluşturulmakta olduğunu; Türkiye'de (örneğin en az Türkiye kadar "mozaik" bir İspanya) neden Batı ülkelerinde olduğu gibi homojen bir sosyo-kültürel oluşum ve bunun uzantısı olarak tekil ve hakim bir kamuoyu oluşmadığını da açıkça anlatmış oluyor. Tabii o zaman gelsin internet kan kavrulursun...

Buna karşın bu alternatif kamuoyu da, madalyonun bir yüzüne bakacak olursak, görünürde Çetin Altın'ın "şikayetçi" tanımı ile, "yaşadıkları çağları emzirip onlarla bir türlü bütünleşememiş köylü ağırlıklı toplumlar, siyasal naralanmalarında kaba kuvvete odaklanmanın tüsüleriyle kendilerini rahatlatma alışkanlığından kurtulamazlar da" vaziyetinde şekilleniyor aslında pek doğal olarak. Bu da demek oluyor ki, bu yeni kamuoyu bolca yalan dolan, yanlış bilgi ve bolca spekülasyon ile müzdarip...

Akla gelen internet komplo streotiplerini sayacak olursak:

"Tüm dünya Türkler aleyhine komplolar hazırlıyor."

"Şeriatçılar gizli programlarını uy-

gulamaya koydular."

"Ülkemizde mevcut zengin petrol veya bor yataklarının ortaya çıkarılmasına yabancı güçler izin vermiyor."

"Batı Türkiye'yi Sèvres sınırlarına döndürme fikrinden asla vazgeçmeyecek."

"Yabancı şirketler Türk tüketicilerini kobay olarak kullanıyor."

"Topraklarımızı satın alan yabancılar bizi memleketsiz bırakacaklar."

"Ülke siyaset ve ekonomisinin Müslüman olmuşa gibi gözüküp el altından ayınlarını sürdüren Sabetayitistlerin elinde."

"Toplumumuzda siyaseti perde arkasından idare eden asıl güç Masonlar..."

Tabii daha da çoğaltmak mümkün bunları. Ortak özellikleri hiç birinin bilimsel kıstaslarla kanıtlanması ya da reddedilmesinin mümkün olmaması.

Bu bağlamda, kendi küçük dünyasını, ilişkilerini bir yandan internetin devasa sonsuzluğuna açarak güç kazanan birey, bir diğer yandan karşısına çıkan olağanüstü toplumsal devrim ve bilgi birikimi karşısına böylelikle kendine ve kendi gibilerine şaşmaz, güçlü bir savunma mekanizması oluşturabilmektedir. Elindeki muhtelif komplo streotipleri ona, kurumları, anlamadığı dış dünyaları, davranış biçimlerini anlamlandırmak için son de-

rece işlevsel bir araç olmaktadır. Ama unutmamak gerekir ki; bir de madalyonun diğer yüzü var ve bu yüzünde 21. yüzyıl insanının bütün olağan Ama unutmamak gerekir ki; bir de madalyonun diğer yüzü var ve bu yüzünde 21. yüzyıl insanının bütün olağanüstü potansiyelleri gizli. İnternet hem bir meca aynı ölçüde de bir araç ve her araç gibi masum değil; kendisini kullanan insanı da orta ve uzun vadede daha önceden hiç bir biçimde öngörmediği yeni yollara sürükleyip, orada ayakta kalmayı öğrenmesini sağlayacak. Tıpkı otomobil kullanmak gibi; otomobil kullanmak başlangıçta at arabası kullanmaktan farklı gözükmebilir çok kişiye ama kullandıkça, en cahil kişi bile, hız, zaman gibi temel kavramlardan başlayarak bir çok yeni bilgi ve üstü potansiyelleri gizli. İnternet hem bir meca aynı ölçüde de bir araç ve her araç deneyimi içselleştirmek zorunda kalır. İnternet kullanıcısı için benzer bir süreç kaçınılmaz olarak gerçekleşecektir. Hasbeler mevcut eğitim sistemimiz içerisinden geçmiş bireylere, orta ve uzun vadede internetin iki temel katkısı olacak. Birincisi mevcut eğitim sistemimizde pek az öğretildiği gibi, hangi bilgiyi nerede nasıl bulabileceğini öğrenmek, ikincisi ise kendisini yazılı olarak ifade etmeyi öğrenmek. ■

2.'likten yüz altmış üçüncülüğe...

Türkiye kadın milletvekilliği açısından 75 yılda çok geriledi. Önümüzde seçimler var.. Kadın milletvekilleri bu seçimlerde ağırlığını ne kadar koyabilir bilinmez ama çağdaş, modern bir Türkiye imajı için ise bu sorununun çözülmesi şart!!.. Peki ama nasıl?

Yazı: Aylâ Ardor

Siyaset kazanının son zamanlarda iyiden iyiye kaynamaya başladığı gözleniyor. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından gündeme oturacak konulardan biri de hiç kuşkusuz milletvekilleri seçimleri...Söz konusu seçimler olunca akla ve dillere ister istemez kadınlar, kadın milletvekilleri geliyor. Yaklaşık altı aylık bir sürenin ardından Türkiye, cumhurbaşkanlığı seçiminin hemen ardından genel seçimleri tartışırken, kadınların siyasetteki temsili konumları, ne kadar yer aldığı konuları da aynı gündemin içinde konuşulacağı benzer. Partiler kadın adayları ile öne çıkmaya çalışacak. Peki ama sonuç ne olacak? Bu anlamda yoğun faaliyet içindeki sivil toplum örgütlerinden biri olan KA-DER, kadınların siyasette aktif olarak yer almaları için bir dizi kampanyalar yürütüyor.

KA-DER demeğinin başkanı Seyhan Ekşioğlu'na faaliyetlerini sorduk:

Seçimler yaklaşıyor. Oy kullanmayan veya kararsız bir kesim var. Bu oylara sahip olmak için listelerde üst sıralarda olmayı sağlamak için yaptığınız çalışmalar nelerdir?

Geçtiğimiz sene yaptığımız çalışmalarla, kadınların karar kurullarında ve parlamentoda eşit temsiline insan hakkı olduğunu vurguladık. Her yurttaşın oyunu kullanırken neleri araştıracağını, kimsenin etkisinde kalmadan kendi akıl ve vicdanını dinleyerek kendine yararlı olacak partiye oyunu kullanması gerektiğini bu çalışmalarımızda belirttik.

Kadınların siyasette temsili oranlarının artması için pek çok

faaliyet yapmaktasınız. Bunlardan kısaca söz eder misiniz?

2006 Kasım ayından itibaren de KA-DER Türkiye'de ilk defa "Kadın Siyaset Okulunu" açtı. Bu okullarda diğer okullarda öğretilen siyasi bilgilerin yanında, kadın bakış açısı ile siyasetin nasıl yapacağı ve kadın dostu partilerin oluşması ve kurumlaşması konularında da eğitim veriliyor.

Kadına seçme ve seçilme hakkını tanıyan bir ülke olmamıza rağmen kadınlara istedikleri gibi yaşama hakkı verilemiyor. Türk kadınının yaşamda sahip olduğu önemli yer ile bazı sorunlarının devam ettiğini ortaya koyuyor. Bunu nasıl aşmayı düşünüyorsunuz?

"Haydi Kadınları Seçelim!" isimli büyük takarak 15 Mart 2007 tarihinde

basın toplantısı ile başlattığımız kampanyanın ilk ayağında, büyük takıp parlamentoda erkek millet vekillerinin sayılarının dünya uygulamalarının aksine çok yüksek olduğunu, kadın temsiline yüzde 4.4 gibi çok düşük oranda olduğunu vurguladık. Bu anlamda, 2007 yılı seçimlerinde kadınların yüzde 4.4 oranındaki seçilme oranlarının yüzde 15 oranlarına taşıyacağımıza inanıyorum. 1935'de 18 kadın millet vekili parlamentoya seçilmişti. Temsil oranı yüzde 4.6 idi; o tarihte Türkiye, dünya ikincisiydi. 72 yıl sonra 167 ülke sıralamasında bu konuda 163. sırada olmak çok kötü. Türkiye'deki kadınlar eğitim alanında yüzde 40 çalışma hayatında yüzde 30 oranında var.

Kadınlara karşı ayrımcılığı önleyen yasal çalışmalar var mı?

KA-DER, Türk Kadınlar Birliği, Cumhuriyet Kadınları Derneği, Ankara Üniversitesi Kadın Sorunları Araştırma ve Uygulama Merkezi ile birlikte gerçekçi siyasete katılımda kadın-erkek eşitliği için siyasi partiler ve seçim yasalarında değişiklik paketi meclise sunuyoruz. Dünyadan örnek vermek gerekirse, Birleşmiş Milletlerin "Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlen-

Türkiye'de ve dünyada kadın temsili oranları

Türkiye'de yerel yönetimlerde kadın temsili belediye başkanı yüzde 0.6
Dünyada yüzde 5
İl Genel Meclisi yüzde 1.7
Belediye Meclisi yüzde 2.5
Tüm yerel yönetimlerde Türkiye'de ortalama kadın temsil oranı yüzde 1
Dünya da ise kadın temsil oranı ortalama yüzde 15

Türkiye seçimlerinde kadın milletvekili seçilme oranları

3 Kasım 2002 seçimlerinde ilk üç sıradaki toplam kadın sayısını şu şekilde özetlemek mümkün:

AK Parti 27 adayından sadece 1 kişiyi
ANAP 77 kadın adaydan 14 kişiyi
CHP 46 kadın adaydan sadece 7 kişiyi
MHP 18 kadın adayından sadece 2 kişiyi
DYP 41 kadın adaydan 11 kişiyi
DSP 30 kadın adaydan 12 kişiyi
YTP 52 kadın adaydan 22 kişiyi
SP 6 kadın adaydan 3 kişiyi
BBP ise 26 kadın adayından 7 kişiyi ilk üç sıraya yerleştirmiş durumda
Kaynak: (www.ntvmsnbc.com)

Huzur veren hastane

Ofis Dünyası'nın iç mekan düzenlemesini gerçekleştirdiği NP İstanbul Nöropsikiyatri Hastanesi, bir hastane sıklığından oldukça uzak, ferah görünümüyle dikkat çekiyor.

Yazı: Ilknur Akgül Ardıç
Fotoğraflar: Neslihan Işık

NP İstanbul Nöropsikiyatri Hastanesi, bir nöropsikiyatri hastanesinde olması gereken dinginliğe fazlasıyla sahip! Ofis Dünyası firmasının genel olarak demontable bölme duvarlar ve seperatörler, hasta yatakları ve refakatçi koltukları, süit odalarındaki oturma grupları, üst yönetim kurulu, idari personel ve doktor odaları dahil tüm hareketli ofis mobilyaları, acil bölümünün bankosu, soyunma ve hasta katları malzeme dolapları, kafe bölümünün hareketli mobilyaları ve genel mekandaki oturma gruplarını projelendirdiği hastanede, Volo ve Casella markalı ofis mobilyaları kullanılmış.

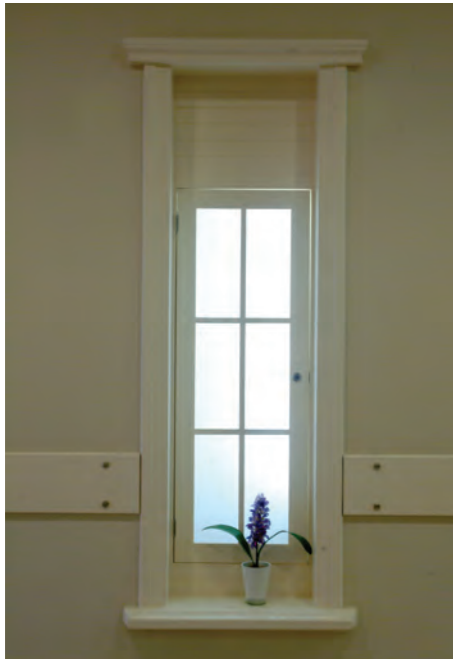
Dört katlı hastaneden içeri girdiğinizde sizi genişçe bir danışma bankosu karşılıyor. Bankonun hemen arkasında duvarın içine gömme bir bölüm yapılmış ve burada alçıdan, su dalgası formunda turkuaz renkli bir duvar uygulamasına dikkat çekilmiş. Bankonun pleksi olan ön tarafı, içeriden flüoresanlarla aydınlatılarak çiçek formları yansımaları sağlanmış. Yine önde ve en altta yer alan bölüme, beyaz pleksi malzemeyi kesen bir cam konularak şeffaflık elde edilmiş ve içine yapay çimen ve gerçek taşlardan oluşan bir uygulama yapılmış. Böylece ilk gelenlerin içini açan, üç boyutlu bir "doğa parçası" görünümü elde

Giriş katta yer alan acile giriş koridoru.

Halkla ilişkiler departmanı. Bu bölümde metal ve ahşap işçiliklerinde hoş bir uyum yakalanmış...

KÜNYE

Mimar

Vuslat Bekaroğlu
Sanat Danışman
Nermin Tarhan

Arsa Yüzölçümü

Arsa

bin 600 metre kare
Toplam kullanım alanı
5 bin 10 metrekare
Kullanılabilir bahçe
3 bin metrekare
Yaz-kış bahçesi
400 metrekare

edilmiş. Hastanenin hemen girişinde solda, hastanenin acil bölümü, sağda ise "halkla ilişkiler" departmanı yer alıyor. Ofis Dünyası, bu bölümü bir oda şeklinde ayırmak amacıyla, alüminyum malzemenen "demontable bir ofis bölme sistemi" kurgulamış. Sistem, zeytin kaplama kapının ahşap dokusuna uyacak şekilde düşünülmüş. Camlar yukarıdan aşağıya doğru dört bölüme ayrılırken; buzlu camın içerisinde kalan bölüme farklı bir jaluzi sistemi uygulanmış. Yani jaluziler, çift kat camın içine yerleştirilmiş. Halkla ilişkiler departmanında bulunan masa, Tasarımcı İrfan Pulcu'nun Volo için hazırladığı Oxygen serisinden seçilirken, koltuklarda poliüretan dökme süngerden oluşan Casella markalı ürünler tercih edilmiş.

NP İstanbul Nöropsikiyatri Hasta-

Süit hasta odası. Hastaların kendilerine ve başkalarına zarar vermesini engellemek amacıyla sandalyeler hafif malzemelerden seçilmiş; TV'ler de duvara monte edilmiş.

nesi'nde hastaların psikolojisini olumlu etkilemek için yerler, duvarlar, tavanlar, hasta odaları ve dinlenme alanlarında genel olarak açık renkler kullanılmış. Hastanenin genelinde dikkat çeken özelliklerden biri de, farklı amaçlara uygun değişik aydınlatma türlerinin tercih edilmiş olması... Büyük beyaz sarkıt aydınlatmaların yanı sıra asma tavadaki siyah pleksiglas içinden çıkan ve aşağıya doğru sarkan fiberoptik ağlardan oluşan iplik görünümlü aydınlatmalar, renk geçişleri yaratarak hastanenin danışma bölümüne ve kafenin yanındaki bekleme alanına hoş bir ambiyans katmış. Bunun dışında yine giriş bölümünde, tavanlarda kartonpiyer yerine geçebilecek "S" şeklinde asma tavan uygulamaları ve bu yükseltilerin içine kenarlar boyunca yerleştirilmiş turkuvaz renkli flüoresanlar oldukça dikkat çekici. Dört kattan oluşan NP İstanbul Nöropsikiyatri Hastanesi, 7 Kasım 2006 tarihinde faaliyete geçmiştir. Prof. Dr. K. Nevzat Tarhan'ın kurucusu olduğu hastanenin Mimarı Vuslat Bekaroğlu, Sanat Danışmanı Nermin Tahran ve Satınalma Müdürü aynı zamanda Yönetim Kurulu Başkan Vekili olan Furkan Tahran. 50 yatak kapasitesine sahip olan hastanenin vizyonu, "İstanbul, Türkiye, Orta Doğu ve son olarak Balkan ülkelerinde ruh sağlığı ile ilgili tüm aktivasyonlarda yer alan bir kuruluş olarak tanınmak."

Çocuk odaları mobilya ve duvarlardaki eğlenceli renk oyunlarıyla hareketlendirilmiş. Ofis Dünyası tarafından gerçekleştirilen yatak uygulamasında kadife ve gerçek deri karışımı kullanılmış.

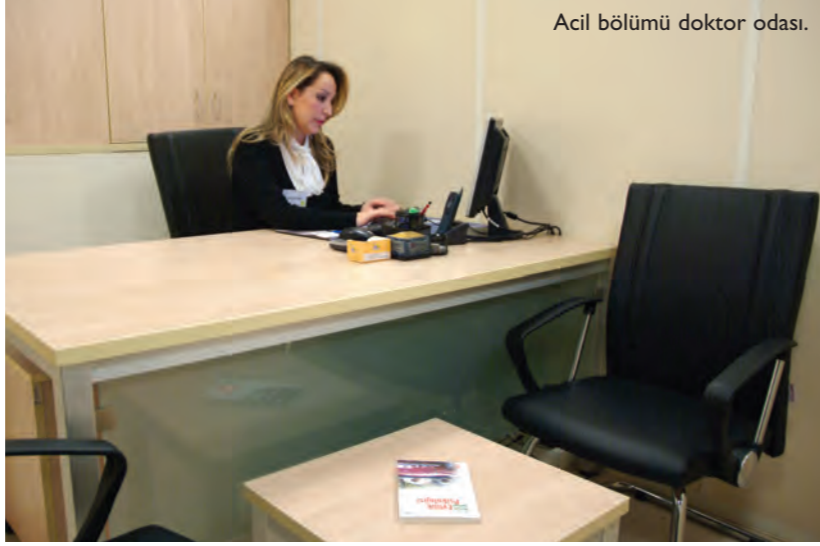

Hasta-rekafakatçi dinlenme ve yemek alanı.

Konfor kadar emniyette ön planda

Dışı tamamen giydirmeye cepheden oluşan, özel ısı yalıtımlı NP İstanbul Nöropsikiyatri Hastanesi'nde reflekte özel güvenli camlar kullanılmış. Şartlandırılmış özel havalandırma sisteminin otomasyon ile desteklediği yapıda, bir psikiyatri hastanesi olması sebebiyle mimari ve içmimari detaylar, hastaların zarar görmeyeceği şekilde hazırlanmış. "Yumuşak odalar"da iç mekan, özel akustik esaslı yumuşak malzeme ile kaplanırken, konfor kadar emniyet unsuru da gözetilmiş. Hasta odalarının hepsinde, WC, banyo, TV, buzdolabı ve özel akrilik aynaların yanı sıra sadece 12 voltluk enerjiyle çalışan aydınlatma

Acil bölümü doktor odası.

sistemleri tercih edilmiş. Yerler genel olarak anti-bakteriyel heterojen PVC malzeme ile kaplanmış! ■

OFİS DÜNYASI

Ofis Dünyası, 2002 yılından bu yana modern çizgili ofis mobilyalarıyla proje hizmeti veriyor. Kurumsal ve kişiye özel çözümler üreten firma, şimdiye kadar birçok özel projeye başarıyla imzasını atmış. Firmanın yönetici-personel masa grupları, dolaplar, depolama ve arşiv üniteleri, bölücü panel ve demontabl duvar sistemleri, yönetici ve çalışma sandalyeleri, koltuk, kanape ve bekleme birimleri, toplantı masaları, konferans-sinema- konser salonu-hastane-klinik ve üniversitelere yönelik çeşitli mobilyalardan oluşan geniş ürün yelpazesi, Volo ve Casella markalı tasarımlardan oluşuyor.

Proje Satış Müdürü
Yalçın Oğlakçı.

Kafe-restoran bölümü. Kırmızı-siyah ağırlıklı döşenen mekanda birden farklı bölüm oluşturulmuş. Çok amaçlı tasarlanan bu bölümde mobilyalar ve ebatları da değişken. Kafe bölümünün sağında yer alan teras, fotoselli sürgülü kapılarla mekandan ayrılıyor.